

De beelden flitsen door Naomi's hoofd, terwijl ze langzaam naar de oppervlakte van haar slaap drijft. De beat van gisteravond voelt ze nog, maar nu bonkt die voornamelijk in haar hoofd. Ze proeft de zoete smaak van de Cosmo's nog op haar lippen. Er staan zweetdruppels op haar voorhoofd, dat moet van het dansen zijn. Ze ziet haar vriendin Jasmijn dansen. Ze ziet haar lange blonde haar op haar schouders neerkomen, met wie waren ze ook alweer?

Ze probeert het zich te herinneren, maar het beeld vervaagt. Langzaam opent Naomi haar ogen en ze kijkt naar de strakblauwe lucht. Zonder overeind te komen kijkt ze rond en ziet de toppen van palmbomen. Waar is ze? Is ze in slaap gevallen?

Kreunend gaat ze rechtop zitten, er lijkt wel een drumband in haar hersens rond te marcheren. Ze grijpt naar haar hoofd en knijpt met haar ogen. Door het felle zonlicht voelt ze tranen opwellen. Weer kijkt Naomi rond en haalt dan opgelucht adem. Ze bevindt zich in de hoteltuin, op een ligstoel bij het zwembad. Dat geeft hoop. Dan is ze in elk geval in de buurt van hun appartement. Het moet nog vroeg zijn, want er is nog niemand bij het zwembad. Wat is er toch gebeurd? Het lukt Naomi maar niet om na te denken, het is alsof haar hele hoofd beurs is. Ze sluit haar ogen en blijft zitten tot het bonken in haar hoofd afneemt.

Weer flitsen er beelden voorbij; zij en Jasmijn die over de boulevard lopen, een plons in het zwembad en daarna... zwart.

Ze heeft echt geen idee wat er gebeurd is, maar één ding weet ze wel: Jasmijn is weg.

1

DINSDAG

Naomi vist een kaartspel dat ze heeft meegenomen onder uit haar tas en geeft het aan Jasmijn die op het puntje van haar stoel zit. De tourbus rijdt over een verkeersdrempel waardoor Jasmijn van de zitting glijdt. Gierend van het lachen krabbelt ze overeind. Loïs buigt voorover en verzamelt de kaarten die op de grond terecht zijn gekomen. Ze geeft ze terug aan Naomi.

‘Dit werkt zo niet, in de bus,’ zegt ze.

Razendsnel trekt Jasmijn het pakje uit Naomi’s hand. ‘Dat was ik ook niet van plan.’ Ze geeft een knipoog en tikt dan op de schouder van een jongen met een baseballcap die schuin voor haar zit. Hij kijkt om.

‘Zal ik jouw toekomst voorspellen?’ vraagt Jasmijn op een geheimzinnig toontje. Er twinkelen pretlichtjes in haar ogen, ziet Naomi.

‘Waarom niet?’ zegt hij, en hij grijnst een rij spierwitte tanden bloot. Hij stoot zijn vriend naast hem aan, die zich ook omdraait. In tegenstelling tot de kille blauwe ogen van de jongen met de baseballcap valt het Naomi meteen op dat zijn vriend prachtige donkerbruine ogen heeft. Ze wordt er bijna duizelig van.

‘Hoe heten jullie?’ vraagt Jasmijn aan de jongen met de baseballcap, terwijl ze de kaarten uit het pakje haalt.

‘Kelvin. En dit is Mehmet.’ Kelvin wijst met zijn duim naar de jongen met de mooie ogen. ‘En die rare aan de overkant van het gangpad is onze gadgetman Fender.’

‘Hé, ik ken jou van TikTok,’ zegt Fender tegen Jasmijn.

Hij draagt een t-shirt met een print van een elektrische Fender-gitaar.

‘Heet je echt zo?’ vraagt Jasmijn.

Hij knikt. ‘Mijn vader speelde vroeger basgitaar in een bandje en is nogal fan van het merk.’

Jasmijn lijkt daar even over na te moeten denken. Naomi weet dat Jasmijn er zelf alles aan doet om weg te blijven van alles wat haar ouders leuk vinden. Toch zegt ze: ‘Cool, Fender.’ Ze haalt de kaarten uit het pakje en spreidt ze als een waaier uit in haar hand. ‘Pak er maar eentje,’ zegt ze tegen Kelvin.

‘Dat is een gewoon kaartspel!’

‘Ja, dus?’

Hoofdschuddend trekt Kelvin er een kaart uit. ‘Een joker.’ Hij laat haar het plaatje zien. ‘En nu?’

‘Nu mag Fender zeggen wat het wordt,’ zegt Jasmijn droog. Kelvin lijkt even niet te weten wat hij moet zeggen. Jasmijn trekt de kaart uit zijn hand en propt de stapel terug in het doosje.

Kelvin knippert met zijn ogen. ‘Jij spoort niet,’ zegt hij ten slotte en hij gaat gauw op zijn knieën op de stoel zitten. Leunend op zijn ellebogen zegt hij over de hoofdsteun: ‘Dus jij bent een bekende tiktokker. Verdien je daar geld mee?’ Zijn stem klinkt spottend.

‘Meer dan jij van Albert Heijn krijgt om vakken te vullen.’ Jasmijn steekt haar tong uit.

Nu pas ziet Naomi dat Kelvin een blikje energydrink in zijn hand heeft. Het is halfzes ’s ochtends, ze zijn een halfuur geleden vanuit Amsterdam vertrokken naar Albufeira en dan heeft hij daar nu al zin in? Ze gaapt, eigenlijk snapt

ze hem wel, ze zou zelf ook wel een energieboost kunnen gebruiken.

‘Hé, de party is al begonnen, hè?’ grijnst Kelvin die haar kennelijk ziet kijken. ‘We hebben zelfs bier meege-smokkeld. Wil je ook een blikje?’

‘Nee, ik wacht nog even, dank je.’

‘Jij?’ Kelvin kijkt naar Jasmijn. ‘Jij lijkt me wel een party animal.’

Jasmijn zegt niets, maar haalt haar iPhone tevoorschijn. Ze loopt een paar passen het gangpad in en begint te filmen. ‘Hi lieverds. Ik ben met mijn besties onderweg naar Albu, Portugal, voor tien dagen strand en feesten. Naomi, Loïs, zwaai even.’

Naomi steekt haar hand op, maar Loïs duikt weg achter de bank. Kelvin springt van zijn stoel. Hij wijst naar Jasmijn terwijl hij ‘Iiiiiiiiiiiiiiiiiit’s Kelvin!’ roept. ‘En we zijn onderweg naar de vetste clubs van de Algarve!’

Wat een aansteller, denkt Naomi. Waar bemoeit hij zich eigenlijk mee?

Jasmijn lijkt zich er gelukkig niks van aan te trekken. Ze draait zich om en filmt zichzelf terwijl Kelvin nog altijd in z’n eentje staat te dansen in het gangpad. ‘De komende tijd ga ik jullie de mooiste plekjes van Albu laten zien, zoals de rotsen bij Praia dos Arrifes! Kusjes!’ Ze laat haar iPhone zakken en wurmt zich langs Kelvin. Met een plof valt ze naast Naomi op de achterbank. Terwijl Jasmijn het filmpje uploadt gaat Kelvin weer zitten. Fender heeft zich ondertussen omgedraaid en kijkt naar Jasmijn die druk bezig is.

‘Waarom zou je al die moeite doen om Praia dos Arrifes

te filmen? Je kunt het toch ook aan AI overlaten?’

Jasmijn kijkt op van haar scherm. ‘Dat is niet echt.’

‘Maar wel lekker makkelijk. Ik werk er al een jaar mee.’
Hij draait zich weer om.

‘Wat een nerd,’ fluistert Jasmijn tegen Naomi. Ze laat haar het filmpje zien. ‘Nu ben jij ook beroemd.’

Fenders gezicht doemt plotseling naast zijn stoel op. ‘Hé, heeft een van jullie toevallig een zwarte stift?’

‘Ik heb wat dunne stiften in mijn tas,’ zegt Loïs. ‘Ik hou van tekenen.’

Fender steekt zijn hand uit. ‘Top! Je krijgt hem zo terug.’

Loïs rommelt wat in haar totebag en haalt er aarzelend een etui uit. ‘Wel voorzichtig mee doen.’

Fender loopt naar de stoel voor Kelvin. Even later gaat hij vliegensvlug weer zitten. Een jongen met slaperige ogen kijkt over de hoofdsteun. ‘Wat deed jij nou?’ vraagt hij. Er staan zwarte streepjes op zijn bovenlip.

‘Ik? Niks. Ik bepaal wat het wordt,’ antwoordt Fender met een grote grijns.

De meiden kijken elkaar aan en schieten in de lach.

De reis begint goed, denkt Naomi.

2

WOENSDAG

Naomi opent hun appartement van het complex met de sleutelkaart. ‘Wow, best groot!’ Op de foto’s had het appartementje dat ze voor hun examen al hadden geboekt wat benauwd geleken. En het is inderdaad vrij basic, maar het heeft alles wat ze nodig hebben. Een badkamer, een klein keukentje, een zitgedeelte met slaapbank en een aparte slaapkamer met een keurig opgemaakt tweepersoonsbed. ‘En we hebben een eigen balkon!’ Ze gooit haar bagage op de slaapbank en duwt de schuifdeur open. ‘Ik ruik de zee!’

Loïs komt naast haar staan. Ze snuift. ‘Zout water en zonnebrandolie.’

‘En palmbomen.’ Jasmijn wijst naar de rijen palmen bij het zwembad, waar ze op uit kijken. Onmiddellijk pakt ze haar iPhone en begint te filmen.

Naomi kijkt dromerig naar het koele water. Hier heeft ze zo naar verlangd. Het afgelopen jaar heeft ze keihard gewerkt voor deze reis, en keihard gestudeerd om haar eindexamen te halen. Het liefst zou ze onmiddellijk haar bikini aantrekken en in het zwembad duiken. Loïs is al begonnen met uitpakken, ziet ze. Die legt keurig opgevouwen stapeltjes kleding in de kast en hangt jurkjes aan hangertjes. Naomi gniffelt, Loïs is zo geordend, daar zou Jasmijn wat van kunnen leren. Ze loopt de kamer weer in en opent haar koffer.

‘Zullen we zo naar het zwembad gaan?’ stelt ze voor.

Loïs trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Ik denk dat ik liever even hier blijf om bij te slapen.’

Jasmijn laat zich languit op bed vallen. ‘Ah, kom op. We zijn maar één keer samen in Albu! Doe niet zo flauw. Slapen kun je ook op een bedje aan het water.’ Ze opent haar rugzak en vist er een paar glitterbikini’s uit. ‘Wat denken jullie? Blauw, geel of rood? Ik heb bijpassende stranddoeken en pareo’s ingepakt.’

Loïs staart haar aan. ‘Heb je geen kleding meegenomen?’

‘O, jawel. Twee jurkjes, een korte broek en drie topjes,’ somt ze op. ‘Meer heb ik toch niet nodig? Nou, welke wordt het? Voor de gele ben ik nog te wit.’

‘Rood,’ beslist Naomi.

‘Ik vind die blauwe eigenlijk mooier,’ zegt Loïs.

Jasmijn gaat voor de spiegel staan en houdt de bikini’s afwisselend voor zich. ‘Ik denk dat je gelijk hebt. Blauw is meer voor overdag en rood voor de avonden.’ Ze slingert het rode setje op bed en schopt haar gympen uit. Daarna verdwijnt ze in de badkamer.

Terwijl Naomi haar koffer uitpakt, laat Loïs haar bikini zien. ‘Ik heb alleen deze. Eigenlijk is het meer een soort badpak, kijk maar.’ Ze pakt de schouderbandjes vast. Nu pas ziet Naomi dat het bovenstukje aan het broekje zit met een grote gouden ring. ‘Dan zie je mijn buik niet zo,’ zegt Loïs. Ze slaat haar ogen neer.

‘Maar die hoeft je toch niet te verbergen?’

‘Wie verbergt er iets?’ Jasmijn komt de badkamer uitgelopen. Zoals gewoonlijk ziet ze eruit alsof ze van de cover van een magazine is gelopen. ‘Tada! Wat vinden jullie?’

‘Geweldig,’ zegt Naomi terwijl ze naar haar eigen zwart-wit gestreepte bikini staart. Waar zat ze met haar hoofd toen ze deze bij de H&M zag hangen?

‘Nou, trek aan!’ roept Jasmijn uit terwijl ze haar pareo zo schikt dat het lijkt alsof ze een lange rok draagt.

‘Ik eh, misschien hou ik het voor vandaag op een korte broek. We zijn toch niet van plan om te gaan zwemmen? Of wel?’ vraagt Loïs.

‘Aantrekken,’ commandeert Jasmijn. ‘Je bent een lieverd met een prachtig lichaam. Zonde om dat niet te laten zien.’

‘Ik hoef het niet zo nodig te laten zien,’ antwoordt Loïs mismoedig. Ze gaat op de rand van het bed zitten.

Naomi pakt haar bikini. ‘Jasmijn heeft gelijk. Ik ga me ook omkleden.’

Even later bekijkt ze zichzelf in de spiegel. Ze vindt de streepjes nog steeds leuk, maar als ze heel eerlijk is vindt ze de bikini van Jasmijn mooier. Bovendien lijkt zij met haar lange blonde haar precies op Roxy Dekker. Zuchtend pakt ze haar kleren en loopt de kamer in.

‘Ik vertel net aan Loïs dat er vrijdagavond een beach-party is. Zullen we daarheen gaan? En vanavond schijnt er een Olivia Rodrigo-lookalike op te treden in de tuin van het hotel. Sowieso moeten we een keertje naar de Strip, daar zijn alle hotte clubs waar Kelvin het over had.’

‘We zijn hier om vakantie te vieren, niet alleen maar om te drinken,’ merkt Loïs op. Ze zucht. ‘Ik ga me omkleden.’

‘Mijn volgers verwachten dat ik lol heb in de Algarve, niet dat ik kathedralen en kloosters bezichtig of een wandeltocht ga maken met de plaatselijke bushcrafter om de groengestreepte specht te spotten,’ roept Jasmijn haar na.

De badkamerdeur valt in het slot.

3

Naomi spreidt haar handdoek uit op een van de bedjes en pakt haar telefoon. Ze had haar moeder beloofd te appen zodra ze veilig aangekomen waren en dat is ze vergeten. Haar ouders vinden het minstens zo spannend als zij dat ze zonder hen vakantie viert in zo'n beetje het zuidelijkste puntje van Europa. Verder dan een dagje winkelen in Antwerpen met haar nichtje is Naomi nooit gekomen. Daarom voelt deze vakantie ook zo goed: echte vrijheid! Hoewel ze het soms ook een beetje spannend vindt. Gelukkig is ze met haar vriendinnen. Naomi's ogen glijden langs de bedjes in de hoop een glimp van Mehmet op te vangen, maar ze ziet hem niet. Jammer.

'Ik duik erin,' kondigt Jasmijn aan terwijl ze de pareo van zich af gooit. 'Gaan jullie mee?'

Naomi veert op, maar Loïs blijft zitten met haar handdoek om zich heen geslagen, en dat terwijl ze er echt fantastisch uitziet in dat badpak. Naomi steekt haar hand uit. 'Kom op.'

Loïs reageert een paar seconden niet, dan legt ze toch haar hand in die van Naomi en laat zich overeind trekken. Even later springen ze met z'n drieën in het koele water.

'O, dit is zo lekker!' roept Loïs als ze weer bovenkomt. Ze duwt haar natte krullen naar achteren en crawlt naar de kant. Naomi volgt haar voorbeeld, terwijl Jasmijn een opblaasbare flamingo vastpakt die ronddobbert. Nu pas ziet Naomi dat Mehmet op de flamingo ligt. Kelvin doet een poging om aan de lange roze nek te hangen, maar het plastic buigt door en hij gaat kopje-onder.

Mehmet ziet dat Naomi naar hem kijkt en hij geeft haar

een vette knipoog. Ze wendt gauw haar blik af. Hij moet niet denken dat ze iets van hem wil. Nog niet in elk geval. Ze zijn er pas net en onderweg hebben ze nauwelijks een woord met elkaar gewisseld.

Jasmijn komt op haar afgezwommen. ‘De jongens vragen of we zin hebben in een spelletje. Heb jij dat kaartspel nog?’

Naomi knikt. ‘Het zit in mijn tas.’ Bij het idee om dicht bij Mehmet te zijn voelt ze kriebels in haar buik. Ze hoopt dat ze een beetje normaal overkomt. Ze zet haar handen op de kant en hijst zichzelf uit het water.

‘Gewonnen!’ roept Jasmijn en ze legt haar laatste kaart neer. Ze zit triomfantelijk op de grond, met Kelvin achter haar op het bedje. Net alsof die twee elkaar al heel lang kennen, terwijl ze hen gisteren pas voor het eerst in de bus zagen, denkt Naomi.

‘Deze keer heb ik je natuurlijk nog laten winnen,’ zegt Kelvin met een zelfverzekerde grijns. ‘Maar de volgende keer ben ik niet zo aardig, hoor.’

Kelvins opschepperige toon bevalt Naomi helemaal niet. Maar Jasmijn lacht het weg en lijkt alles prima te vinden, en zelfs een beetje met hem te flirten. Hoe zou een macho als hij reageren als hij ontdekt dat Jasmijn bi is?

Ondertussen merkt Naomi dat ook Fender niet blind is voor de lange goudkleurige lokken van Jasmijn.

‘Gaan jullie meedoen aan die TikTok-challenges?’ vraagt hij.

‘Welke bedoel je?’ Naomi fronst haar wenkbrauwen. Ze houdt niet zo van challenges. Ze vindt ze vaak een beetje

gênant en soms komen er zelfs ongelukken van. Bovendien vindt ze het niet zo fijn om op die manier aandacht naar zich toe te trekken.

‘Albu-challenges, zo heet het. Niemand weet wie er achter zit, maar ze schijnen wel cool te zijn. Afgelopen nacht moesten mensen gaan skinnydippen in zee.’

‘En dat doen ze?’ vraagt Loïs verbaasd. ‘Waarom?’

‘Gewoon, spannend.’ Fender haalt zijn schouders op, hij heeft zich kennelijk nooit over die vraag gebogen.

‘Mij lijkt het heel leuk,’ zegt Jasmijn. ‘Het spicet de vakantie lekker op!’

‘Ik weet het niet hoor,’ zegt Naomi aarzelend. Hoewel Jasmijn een stuk avontuurlijker is dan zij, verbaast het haar toch dat Jasmijn hier zomaar aan mee wil doen. Weet ze wel waar ze ‘ja’ tegen zegt?

Er gaat een telefoon over. Naomi trekt haar tas naar zich toe. Het is haar moeder, ziet ze op het schermje staan. Ze neemt op.

‘Hoi mam.’

‘Ach gossie, ze staat onder controle van pappie en mammië,’ roept Kelvin met gemaakt medelijden. Het levert hem een elleboogstoot van Mehmet op.

Naomi voelt dat ze een kleur krijgt. Kelvin strijkt met zijn vingers langs Jasmijns nek.

‘Hé, dat kietelt,’ roept ze lachend en ze duwt zijn hand weg. Het valt Naomi op dat Kelvin Jasmijn wel vaak zomaar aanraakt. Dat zou zij echt niet pikken als ze Jasmijn was. Terwijl haar moeder vrolijk kakelt over het weer in Nederland, bekruipt Naomi het vervelende voorgevoel dat Kelvin misschien helemaal niet zo’n leuke jongen is als Jasmijn lijkt te denken.

4

Naomi trekt een kort spijkerbroekje en een zilverkleurig topje met spaghettibandjes aan. Haar halflange lichtbruin haar is nog nat van het douchen, maar het is te warm om de föhn te gebruiken. Jasmijn ziet er zoals gebruikelijk geweldig uit in haar rode strandjurkje en Loïs is oogverblindend in haar witte jumpsuit met haar donkere krullen en mooi gebruide huid.

‘Ik ben benieuwd naar de challenge van vanavond,’ zegt Jasmijn terwijl ze mascara aanbrengt. ‘Maar ik ben op alles voorbereid.’ Het bandje van haar rode bikini piept onder haar jurkje vandaan en ze heeft een zilveren kettinkje omgedaan waar een hartje aan hangt. Die heeft ze van haar moeder gekregen, weet Naomi. Jasmijns iPhone ligt nog aan de oplader.

Jasmijn ziet haar kijken. ‘Ik wil mijn volgers vanavond een update geven.’

Eigenlijk weet Naomi niet zo goed wat ze daarvan moet vinden. Wat als ze het niet durft en voor gek staat? Ze heeft niet echt zin om straks herkend te worden op straat. Tegelijkertijd wil ze zich niet laten tegenhouden door haar angsten en onzekerheden. Ze is tenslotte al achttien. Na de zomer heeft ze plannen om het huis uit te gaan en in Utrecht op zichzelf te gaan wonen, waar ze ook een opleiding tot sociaal werker gaat volgen. Ze zal echt moeten leren om wat minder verlegen te zijn en wat meer te durven. Bovendien: ze hoeft het niet alleen te doen. Het zal toch heus wel gaan?

‘Hoe laat hebben we afgesproken?’ vraagt ze.

‘Acht uur in de bar. Eerst eten, dan partyen en wie weet

waar de avond eindigt.’ Jasmijn pakt een lippenstift. Ze brengt wat kleur op haar lippen aan met haar vinger en draait zich dan om. ‘Kan het zo?’

‘Al zou jij een vuilniszak aantrekken, dan kon het nog,’ antwoordt Naomi droog. De opmerking van Kelvin over haar ouders zit haar nog steeds dwars. Niet omdat ze zich iets aantrekt van zijn woorden, ze kent hem amper, maar omdat ze geen goed gevoel bij hem heeft. Het is super jammer dat Mehmet een van zijn beste vrienden is. Van Fender kan ze al helemaal geen hoogte krijgen. Die lijkt aardig en onhandig en een tikkeltje gek tegelijkertijd. Geen wonder dat Kelvin hem ‘rare’ noemde in de bus.

‘Loïs, kom hier. Dan maak ik jou ook op,’ zegt Jasmijn met mascara in de aanslag.

Gedwee ondergaat Loïs de behandeling. Als Jasmijn klaar is doet ze twee stappen achteruit en bekijkt haar. ‘Fantastisch. Wedden dat jij vanavond nog met iemand zoent!’

‘Alsof ik daarvoor helemaal hierheen ben gekomen,’ antwoordt Loïs droog.

‘Niet per se, maar wat is een feest zonder mede-feest-beest.’ Jasmijn bergt haar make-uptasje op.

‘Ik heb jullie toch,’ zegt Loïs terwijl ze zichzelf in de spiegel bekijkt. ‘En we gaan toch zeker niet elke avond tot diep in de nacht uit?’

‘Natuurlijk wel!’ roepen Jasmijn en Naomi vrijwel gelijktijdig uit.

‘We hebben geen zevenentwintig uur in een bus gezeten om ’s avonds na het eten te gaan netflixen,’ zegt Naomi. Ze trekt een grove kam door haar lichtbruine haar en voegt wat volume toe met haar handen.

‘Eens. Dat is dan twee tegen één. Wij winnen.’ Jasmijn pakt een paar transparante sandaaltjes met hakken uit haar rugzak en gespt de bandjes vast. Ze steekt een been omhoog. ‘En, wat vinden jullie ervan? Vlak voor vertrek gekocht.’

‘Mooi!’ zegt Naomi. Ze vindt de schoenen oprecht prachtig, hoewel zij nooit op transparante hakken met zilveren glitters zou gaan lopen. Maar ze passen bij Jasmijn. Ze haalt haar eigen sandaaltjes tevoorschijn; plat en oersaai wit. Gekocht tijdens de sale bij H&M. Gelukkig heeft Loïs een paar simpele linnen tennisschoentjes aangekocht zodat ze zich niet in haar eentje alledaags hoeft te voelen.

‘Ik heb een voorstel,’ zegt Loïs. ‘Of eigenlijk is het geen voorstel, ik heb ook alvast iets gepland. Vrijdagmiddag gaan we Eco Alliance Albufeira helpen om de stranden plasticvrij te maken.’

‘Wat!’ Jasmijn kijkt haar ontzet aan. ‘Je maakt een grapje. Zeg dat je een grapje maakt!’

‘Welnee. Ik vind dat we best iets terug kunnen doen voor de plaatselijke bevolking. Die moeten het ook maar leuk vinden dat hier hordes jongeren komen feesten.’

‘Djiezus. Nee, Loïs.’ Jasmijn trekt de oplader uit haar telefoon en laat die in haar tasje glijden. Ineens licht haar gezicht op. ‘Hm,’ zegt ze. ‘Misschien is het toch niet zo’n gek idee. Mijn volgers vinden het vast geweldig als ik iets goeds doe voor de natuur... Vergeet wat ik gezegd heb, schat. Goed plan!’